

Martina Novotová

MOTÝL

MÁŠ NA VÝBER

**MÁŠ NA
VÝBER**

Martina Novotová

MÁŠ NA VÝBER

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Martina Novotová 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Val Shevchenko/Shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-038-4

„Šťastný je ten, kto našiel šťastie v rodine.“

Lev Nikolajevič Tolstoj

1. kapitola

Vedel, že musí niečo urobiť, niekam vypadnúť. Obul si topánky, v ktorých už čo-to prechodil – zväčša poza školu, ktorú asi aj tak nedokončí. *Veď načo, nejako sa o seba postarám, nech si rodičia vravia, čo chcú.* Vzal bundu a buchol dverami.

V bare Texas ho čakal Miro. Kamarát, s ktorým sa zoznámil úplnou náhodou, keď sa raz bezcieľne potuloval po meste a uvažoval, kde by zohnal nejaký chlást a cigarety. Vždy ho podržal, niečím ponúkol. Občas ho zavolať na brigádu. Mal dávať len pozor. Mirovi stačilo niekoľko sekúnd, nanajvýš minúta, a vracal sa minimálne s autorádiom v ruke. Človek by neveril, aké cennosti si tí sprostí ľudia nechávajú cez noc vo svojich autách. Kvaplo mu z toho do vrecka pár drobných.

„Mám džob,“ povedal.

Paľo si s pôžitkom potiahol zo stále sa skracujúcej cigarety.

„Si génius! Čítaš mi myšlienky! Idem do toho!“

„Len pomaly, exot. Ešte nevieš, do čoho lezieš, a už vyskakuješ ako debil.“

„Prepáč, vieš dobre, že ma to tu nebaví. Povinnú som dokončil, zvyšok mám na háku. Boha, čo mám zo školy? Hovno! Chcem robotu. Nech mám prachy vtedy, keď chcem, a na čo chcem. Fotrovci nemajú pomaly ani na chleba, nieto ešte pre mňa. Fajčím, len keď ma niekto ponúkne, a pijem, keď mi niekto zaplatí. Cítim sa ako posledný žobrák. Nech je to čokoľvek, beriem to!“

Rozhodol sa skôr, ako sa s ním vôbec stretol. Pritom ani netušil, že mu niečo ponúkne. Miro bol oveľa starší, nikdy sa

ho však nepýtal na vek. Stačilo mu vedieť, že má prachy. Ob-
lečený bol vždy od hlavy po päty v značkovom, fajčil marl-
borky a pil, keď chcel. Miro bol preňho ťažký frajer.

„Volal mi kamoš z Michaloviec, s ktorým som bol na voj-
ne a teraz maká v Anglicku na stavbe. Zháňa pomocných
murárov. Pýtal sa, či nejdem, ale ja nemôžem. Povedal som
mu, že mám za seba náhradu. Myslel som na teba,“ začal.
„Všetko vybaví. Cestu, ubytovanie a, samozrejme, robotu.
Dáva dvesto libier na týždeň. Nájomné, letenka zadarmo.
Hm?“ pokračoval.

„Letecky? Ty vole, pecka! Nikdy som neletel, vlastne hej,
keď mi foter vylepil facku. Vtedy som letel, ale k zemi.“

„Počuješ, čo ti hovorím? Nerieš somariny. Dvesto libier
na ruku každú sobotu, nedeľa je voľná. Vykašli sa na dopra-
vu. Si ako malý chlapec. Tam budeš musieť makať, a nie šaš-
kovať!“ uzemnil ho.

„Jasné, Miro, sorry,“ kajaľ sa. „Beriem!“ povedal tak rých-
lo, až ho to samého prekvapilo.

Miro si pripálil, silno potiahol a vyfúkol hustý kúdol
dymu priamo pred seba.

„Čo povieš doma? Otec ťa roztrhne ako žabu. A čo
mama?“ podpichol ho.

Trafil do čierneho. To ho bude štväť. Nie otec, na toho sa
môže vykašľať, stále ho len tľkol a nadával mu. *Ale čo mam-
ka? Doriti! Kto dá na ňu pozor?*

„Neboj, toto mám vyriešené,“ zaklamal.

„Okej.“

Vzal telefón, chvíľu hľadal v kontaktoch a potom zavo-
lal. Paľo sedel oproti, pozeral sa naňho a čakal. *Toto je ten
zlom! Prišlo to, už bude len lepšie*, uisťoval sám seba. *Anglicko!
Doboha! Najďalej som bol v Prešove*, smial sa v myšlienkach.

Napadlo mu, že predsa len bol ďalej, v Michalovciach, keď sa ozval Miro.

„Servus, Joži! Mám pre teba niekoho. Hej, nemaj strach.“ Pozrel na Paľa a spýtal sa, či vie po anglicky aspoň ceknúť.

„Nie, nevie. Dobre, tak zajtra o siedmej. Večer? Dohodnuté. Čau!“ zložil telefón na stôl, zadusil cigaretu a pozrel naňho. „Dohodnuté! Zajtra o siedmej večer stretávka pred vchodom do hypermarketu pod Kopcom. Máš prísť so mnou, tak si to zariad' tak, aby si tam určite došiel!“

Sedel oproti a zdalo sa mu, že sníva. V žalúdku mal triašku, nevedel či od vzrušenia, alebo od strachu. A možno len preto, lebo od obeda nič nejedol.

„Jasné, platí,“ podal mu ruku a zodvihol sa. Vo dverách sa otočil, chcel Mirovi poďakovať, no ten mal opäť telefón pri uchu a nevšímal si ho.

Domov. Rodinný prístav. Miesto, kam sa nikdy veľmi ne-
tešil. Plavil sa asi na zlej lodi. Zvykol si. *No bože, schytám bitku a je po tom.*

Spomenul si na okamih, keď mal osem rokov. Dostal vtedy prvú veľkú nakladačku ako darček k narodeninám. Nerozumel tomu. Teraz už áno, trochu. *Kašľať na to.*

Pozrel sa na hodiny na námestí. Deväť pätnásť.

Zase prídem neskoro. Vychádzka do ôsmej ako pre deti. Čo si tým chce oco dokázať? Je mi to jedno. Nech nemá výčitky, že ma mláti bezdôvodne. Ak ich vôbec niekedy mal. Nezaujíma ma to dlhšiu už dobu. Neznášam ho.

Dobehol na autobus v poslednej chvíli. Šofér naňho krivo zazrel, asi ho mrzelo, že nezatvoril výrastkovi dvere rovno pred nosom. Jedna nula preňho. Začal sa usmievať. Súboj so šoférom mu urobil radosť. Vyškerený od ucha k uchu pozeral

cez okno na známu ubiehajúcu krajinu a myslel na zajtrajšok, keď sa mu zrazu pred očami zjavil odznak.

„Revízia cestovných lístkov.“

No super, jasné, že nemám. Ako vždy. Za čo by som si ho kúpil.

Bez zdráhania vybral občiansky, svoj univerzálny doklad. Zatiaľ ho vždy odviezol, kam chcel, a nič to nestálo. *Otca určite trafi šlak, keď mu poštárka doručí pokutu*, pomyslel si.

Vystúpil a s rukami vo vreckách prebehol cez dvojprúdovku. Bežal ešte kus cesty, akoby mohol dohnať svoje meškanie. Zrejme ho hnal nejaký podvedomý záchvev zodpovednosti a snaha dodržať rozkaz.

Sedem, osem, deväť. Číslo ulice, na ktorej býval. Nastúpil do výťahu, na ktorom minule rozbil sklo – len tak pre zábavu. Tentoraz chýbala výplň na treťom poschodí. Domovníčka hromžila a on sa na tom ticho bavil. Ešte dve poschodia a je doma. Výťah hlučne zastal na piatom. Vystúpil do známa-neznáma. Nikdy nemali dvere na guľu, otvoril ich bez kľúčov. To, čo naňho doma čakalo, malo blízko k lotérii. Prehra alebo výhra. Absolútne ticho znamenalo prehru. Vtedy si poriadne zlizol hubovú. Nie, neznamenalo to slovný výplach. Hubová šla zásadne rovno cez ústa. A zvlášť uňho to bola tutovka. Otec málokedy vylepil sestrám a bratovi. Zato jemu vždy. Asi mu na ňom najlepšie sadla.

Ak sa z ich bytu šírili krik, mal vyhrať. Oco riešil mamku a vtedy si ho nevšimol. Nemal kedy, všetku svoju pozornosť sústredil iba na ňu. Niekedy ju zbil.

Že výhra...

Počul, ako po sebe v kuchyni ziapu, hádajú sa a vzájomne obviňujú. Vyťahovali si na oči záležitosti staré sto rokov, napriek tomu, že boli dva roky rozvedení. Pre nedoriešenú

bytovú otázku však rozvod znamenal iba zdrap papiera. Všetko ostatné bolo medzi nimi po starom. Popri svojich vzťahových problémoch otec zabudol na čas. Vlastne si ani nevšimol, že je doma. Paľo zhodil bundu a vošiel rovno do izby. Mal ju spoločnú s bratom, ktorý ležal na posteli s nejakým trápnyim komiksom v ruke.

„Dnes výhra, debil?“ utrúsil bez toho, aby naňho čo i len pozrel.

Neodpovedal mu – na túto otázku poznali odpoveď obaja.

Žiadna výhra. Konflikt, ktorý zúril v kuchyni, mohol každú chvíľu prerásť do rozmerov, ktoré z duše nenávideli. V tom sa zhodli. V takých chvíľach obaja mysleli na to isté. Nech to mamka nechá tak a nepichá zbytočne do osieho hniezda. Aby ustúpila. Vedeli, že ho najviac vyprovokuje to, keď musí mať posledné slovo. Tentoraz stíchla. Vydýchli si, nemuseli bdieť, dávať pozor, mohli spať.

Vyzliekol si len nohavice, tričko si nechal na sebe. Zaľahol do postele, ktorá voľakedy patrila rodičom. Rozobrali svoju manželskú posteľ na dve a s bratom na nich spali. Napadlo mu, či ho na nej aj spravili. Z čistej lásky, raz v noci. *Aké romantické*. A teraz na tej istej posteli spí ich plod lásky. Že lásky. Dobre vedel, že o plánovanom počatí nemohlo byť ani reči. V bruchu mu opäť poriadne hlasno zaškvrkalo – bolo jasné, že dnes už doň nič nedá. Zvykol si na to. Zavrel oči a s myšlienkou na zajtrajší deň rýchlo zaspal.

Budík. Ten u nich doma nikdy nepotrebovali. Budenie prebiehalo vždy dvomi spôsobmi.

Prvý s obľubou používal otec, ktorý vošiel do izby a stroho nahlas oznámil tomu, koho si v dané ráno vybral: *Vstávaj a choď mi kúpiť noviny!* Zase lotéria – nikto nikdy nevedel,

ktoré dvere sa otvoria a kto bude ten vyvolený. Šanca jedna ku štyrom. Aktuálne jedna ku dvom, pretože sestry už vyplávali z prístavu do otvorených vôd.

Druhý spôsob, to jest následné hundranie a tiché nadávanie vyvoleného syna, prečo si zase otec vybral jeho a nie iného súrodenca, fungoval taktiež spoľahlivo.

Ráno si vybral jeho. Vstal bez hundrania. Vďaka tomu spal jeho brat o dvadsať minút dlhšie. Ale nerobil to pre jeho sladký spánok či preto, aby mohol dosnávať sen. Nehundral len preto, lebo vedel, že tieto noviny budú posledné. Posledné, ktoré mu kedy pôjde kúpiť.

Vzal nohavice, ktoré mal prehodené cez stoličku pri písacom stole, vhuhol do nich, pyžamové tričko zastrčil za pás a vyšiel z izby. Otec ako vždy sedel v kuchyni a na stole mu rozvoniavala turecká káva, ktorú mu mamka, vzorná to žena, musela pripraviť každé ráno.

„Tu máš, kúp mi *Dnes* a pohni si, chladne mi káva!“ vyprskol a podával mu euro.

Vzal ich bez gúľania očami, bez úškrnu, za ktorý mu dovtedy vždy riadne vynadal.

Bol úplne pokojný, až spokojný. Dnes mu kúpi *Dnes* poslednýkrát. S týmto pocitom vyšiel na ulicu, prešiel sto metrov k prvej péeneske a kúpil to, čo jeho otec každé ráno potreboval najviac. Až tak veľmi, že si to nemohol ísť kúpiť sám.

Keď mu noviny doniesol, ani sa naňho nepozrel. Na „ďakujem“ mohol zabudnúť. Vôbec mu to nezazlieval. Dnes nie.

Mamka pila svoju kávu v obývačke. Zásadne nesedela ráno za jedným stolom s otcom. Nevedel, či z vlastnej vôle, alebo z tej jeho. Sadol si k nej. Pozrela naňho a v očiach mala pochopenie a ľútosť. Veľmi ju trápilo, keď si z nich otec robil poskokov, ale nič s tým nemohla urobiť. Občas síce vstala

skôr a šla mu noviny kúpiť sama, aby ich ušetrila tejto povinnosti a mohli sa poriadne vyspať do školy, no otcovi sa to nepáčilo. Bral to ako povinný výchovný prvok, budovanie rešpektu.

„Dúfam, že mi nebudú volať zo školy,“ ozvala sa.

„Nie, mami, neboj. Zo školy ti volať nebudú. Všetko zme-
ním,“ povedal Paľo.

„No len aby. O tom snívam, mojko,“ pohladila ho slovíčkom.

Mamka ho milovala, cítil to v každom jej slove, geste, dotyku. Bola na neho mäkká, sám jej to viackrát povedal, ale asi nemala na výber. Nechcela byť naňho prísna ešte aj ona. Mala pocit, že ho musí neustále obraňovať. Veľa konfliktov s otcom vznikalo práve preto. Materinská láska je však bezhraničná, čistá a nekonečná. Matky za to nemôžu. Je to prirodzené. On to vedel, uvedomoval si to a vždy sa na to spoliehal.

„Mami?“

Zdvihla k nemu pohľad a on sa zadíval priamo do jej orieškovohnedých očí. *Mamine oči sú tie najkrajšie na svete.* Pichlo ho pri srdci, preletel ním pocit, že jej asi tým, čo sa chystá urobiť, veľmi ublíži. Veľmi to bolelo. Takmer sa rozplakal. V poslednej chvíli prehltol hrču veľkú ako zemiak, nadýchol sa a povedal: „Lúbim ťa.“ Mama sa usmiala a nechápavo naňho pozerala. U nich sa totiž táto veta nepoužívala. Cítil však, že jej to musí povedať. Chystal sa preč a chcel, aby to vedela. Nech vie, že je chlap, ktorý sa to nehanbí povedať nahlas. Pohladkala ho po líci, silno štipla a vyhnala ho s pokojným svedomím do školy.

Išiel len o tri poschodia vyššie, ku kamarátovi, ktorý nechodil do práce. Nemusel. Jeho otec pracoval v Nemecku a posielal domov na tú dobu veľké peniaze. Ako prvý z ulice

mali hernú konzolu, pri ktorej dokázali stráviť celé dopoludnie virtuálnou bitkou alebo pretekmi. O druhej poobede to už jeho matku prestalo baviť a vyhnala ho domov. Netušil, prečo nikdy neprezradila rodičom, že tam kysne. Či preto, lebo vedela, čo by s ním urobil otec, alebo preto, lebo vedela, že Paľo tuší, že pakuje so susedom, kým jej muž tvrdo pracuje v cudzine. Fungovala medzi nimi akási tichá dohoda, a tak bol každý spokojný.

Vyšiel von zadným východom, obišiel celú ulicu a vošiel späť predným. Po ceste stretol pár susedov. Pozdravil ich cez zuby. Pozrel sa na balkón, či tam nestojí otec. Mal rannú zmenu a o druhej bol zvyčajne doma. Stojí. Fajn, aspoň ho uvidí, že ide zo školy. Otec sa však naňho nepozrel.

Vošiel dnu, prstom skontroloval schránku, či tam náhodou nie je nejaký list zo školy. Vybral sa pešo – prvé schody meral po štyroch a každým ďalším poschodím uberal. Nevládal, bude to asi cigaretami. Na piatom ledva lapal po dychu.

Brat s otcom sedeli v kuchyni a rozprávali sa o praxi v sústružníckej dielni. Otec mu práve hovoril, že kedysi vo fabrike pracoval na sústruhu veľkom ako ich byt.

Jasné, pomyslel si. Všade bol, všetko videl, všetko vie. Drísty.

Vošiel za nimi do kuchyne a hľadal v chladničke niečo pod zub. Mamka vedela v kuchyni čarovať a často niečo vykúzlila aj z ničoho. Našiel kolienka a kurča na smotane. Vybral obed z chladničky a začal ho ohrievať na plyne. Mikrovlnku mali len rodiny, ktoré boli za vodou, tá ich sa topila. Otec naňho krivo zazrel, ale nič nepovedal. Aj keď mal Paľo v zuboch, pri jedení dal pokoj. Jedlo preňho predstavovalo niečo posvätné. Sám vedel variť, a to celkom dobre – hlavne mäso. To miloval. V deň výplaty nemal problém v mäsiarstve stráviť aj dve hodiny a minúť aj štyridsať eur.

„Bol si v škole?“ spýtal sa.

„Hej,“ odpovedal jedným slovom.

„Známky?“ opakoval otec jednoslovne.

„Žiadne.“ Naozaj sa mu s ním nechcelo rozprávať.

„No jasné! Ty si myslíš, že ja som debil, nie? Známky žiadne celý rok a potom na vysvedčení samé päťky. Keď budem musieť ísť do školy vybavovať, aby ťa pustili do ďalšieho ročníka, tak ťa zabijem!“ vyhrážal sa. Riaditeľ pochádzal z rovnakej dediny ako on, mali nadštandardné vzťahy.

Na základnej škole takmer prepadol v poslednom ročníku, ale nakoniec sa celý učiteľský zbor na čele s riaditeľkou dohodol, že sa ho zbavia. Dali mu zo všetkých predmetov štvorky, zo správania dvojku, a tešili sa, že bude robiť problémy niekde inde.

Touto vyhrážkou považoval Paľo debatu za uzavretú. Dojedol, tanier hodil do umývadla, zatvoril sa v izbe a zapol rádio. Lahol si na posteľ a len tak civel do prázdna. O chvíľu došiel Peťo a hneď mu ho vypoľ. Urobil to automaticky ako starší brat, ktorý si tým dokazoval, že bude tak, ako chce on. Hodil do magnetofónu kazetu, stupídnu rasistickú kapelu *Sokol*.

Jeho brat neznášal Cigánov, možno aj černocho. Nikdy sa s ním na tú tému nebavil. Peťo sa neradil medzi skínov, Cigánov len ticho nenávidel. Domnieval sa, že sú to paraziti, ktorí nič nerobia, len vyciciavajú štát. Mal vlastne pravdu, nezazlieval mu to. On v tom však videl akúsi šikovnosť, ba až výnimočnú schopnosť. Presne tak. Musela to byť výnimočná schopnosť, keď ju zneužívali len oni. Mal medzi nimi veľa kamarátov. Veľmi rýchlo prišiel na to, že s Cigánmi je lepšie byť zadobre. Oni potom stoja aj za cudzím, ako keby mal cigánsku krv.

Dostal chuť si zapáliť. Šiel do kuchyne. Hodiny na stene ukazovali päť. Nazrel do obývačky a ako očakával, otec ležal na gauči so zatvorenými očami. Vždy po práci driemal na gauči. Stereotyp nie je nutne zlá vec. Vedel, že bude spať minimálne do šiestej. Po šiestej nespál nikdy. Vtedy chodila domov z práce mamka. To musel mať pod kontrolou.

Otec nechal na stole položenú škatuľku cigariet. Ušetrenú kusovku si nechá na večerné stretnutie. Vzal mu jednu, viac nie – to by už asi zistil –, a šiel na záchod spojiť príjemné s nutným.

Vrátil sa do izby a vypol magnetofón.

„Čo robíš?“ vyštekol naňho brat.

„Musíš po mne hneď vieskať? Chcel som ti len niečo povedať.“

„No hovor, ale rýchlo.“

„Ja len tolko, že dávaj pozor na mamu.“

„Ti šibe? Čo to teraz riešiš?“

„Iba tak.“

„Ty nie si kompletný,“ skonštatoval a zapol hudbu.

Jasné, nie som. Koľkokrát to o sebe počul. Z každej strany. Hovoril to otec, tvrdili to o ňom v škole, dokonca aj psychologička, ku ktorej ho poslali zo školy. Mal to aj na papieri.

Necelá hodina a príde mama. Odmalička odrátaval čas, kedy príde domov. Svetlý moment každého dňa. Dovtedy bolo doma všetko chladné a pochmúrne. Ale keď prišla, akoby prišlo samotné slnko – teplé a žiarivé.

Šesť dvadsaťpäť. Nemusel sa ani pozrieť na hodiny. Vedel to podľa toho, že otec v pravidelných intervaloch vychádzal na balkón a pozeral na ulicu. Pripomínal mu tak trochu šelmu, ktorá striehne na svoju korisť. Mama mala päť minút

na to, aby sa zjavila v jeho zornom poli. Pracovala do šiestej a otec jej na presun z práce veľkoryso vyčlenil tridsať minút. Keď to stihla skôr, nič sa nedialo. Stačilo však päťminútové meškanie a oheň bol na streche.

Dnes to bude bez požiaru. Prišla načas, zložila v chodbe dve tašky s nákupom, ktoré chytró vzal a odniesol do kuchyne. Pomohol jej ich vyložiť, narýchlo pozisťoval, aký mala deň, a myslel na to, že už musí pomaly vypadnúť, ak chce stihnúť stretnutie.

„Mami, dáš mi päť eur?“ spýtal sa potichu.

„Načo?“

„Potrebujem si kúpiť tuš a pauzák do školy.“

„A to si chceš kde kúpiť v piatok o pol siedmej? Papiernictvo je už polhodinu zatvorené,“ povedala.

„Áno, ja viem. Ale idem teraz do hypermarketu, ten je otvorený do desiatej. O ôsmej som doma ako na koni,“ odvetil jej a napodobnil cval koňa.

„Ty si šašo,“ povzdychla si, vytiahla peňaženku a vybrala tri eura so slovami, že toľko mu bude stačiť. Peniaze si strčil do zadného vrecka riflí a šiel sa obuť.

Stál na chodbe pripravený na odchod, keď sa z obývačky ozval hrubý hlas.

„Kam ideš?“

„Idem si kúpiť veci do školy, do ôsmej som doma,“ rýchlo odpovedal.

„Skús prísť hoci len o päť minút neskôr a uvidíš, čo s tebou spravím!“ začul tlmený hlas, keď tresol dverami.

Trolejbus stihol len tak-tak. *Super, dôjdem načas.* Spomenul si na Mira – vedel sa správať ako magor, keď ho nahneval. Ako raz, keď si chcel pri hliadkovaní na parkovisku

zapáliť, no nevedel nájsť oheň. Kutral vo všetkých vreckách a na chvíľu nesledoval okolie. Policajné auto zbadal príliš neskoro a Mira vtedy skoro chytili. Bol však dobrý bežec a betónovú džungľu Kopec mal dokonale zmapovanú. Rozbehol sa pomedzi bloky a zmizol. Jeho však potom zmlátil tak veľmi, že mal monokle ešte tri týždne. Keď ho vtedy zbadal otec, potešil sa, že niekto debilovi naložil aj zaňho. *Áno, bude to dobré, pomyslel si na Anglicko. Najvyšší čas zbaliť sa a vypadnúť preč. Všetci budú spokojní. O jeden hladný a neposlušný krk menej. Brat bude mať izbu sám pre seba, otec bude tiež šťastný, keď mu zmiznem z dohľadu. Budem mať robotu, peniaze, možno sa naučím čo-to po anglicky. Samé pozitíva. Až na to, že sa mamka zblázni od strachu. To je asi jediné negatívum. Možno sa dá po mojom odchode všetko do poriadku. Aj tak mám pocit, že sa hádajú len kvôli mne. Tri ku jednej, nie je o čom.*

Pevne rozhodnutý vystúpil z trolejbusu a prešiel tmavým a páchnucim podchodom na druhú stranu. Pred vchodom do hypermarketu stálo iba zopár bezdomovcov.

„Daj nejaké drobné, mladý!“ vybalil naňho drzo ten najšpinavší z nich. Keďže boli v presile, usúdil, že nemá zmysel púšťať sa do bitky.

„Nemám!“

„Tak on nemá. No, pozrime sa, či hovorí pravdu,“ zavelil.

Kývol hlavou na urasteného kamaráta a vykročili k Paľovi.

„Hej, smradľavec! Odpáľ, lebo ti takú zavesím, že zabudneš, kde bývaš!“ Miro vybehol spoza rohu akurát v pravý čas.

Najšpinavší rýchlo zhodnotil situáciu, stiahol sa a všetci zrazu kamsi pozaliezali.

„Díky, Miro! Že zabudneš, kde bývaš! Podarený vtip! Som skoro vybuchol od smiechu.“

„Ty furt musíš robiť problémy, boha!“

„Len teraz som došiel, prisámbohu, nič som mu nerobil ani nepovedal. Pýtal odo mňa prachy, a keď som mu povedal, že nemám, vyštartovali po mne.“

„Joži je o chvíľu tu, správaj sa aspoň trochu normálne. Zodpovedne a slušne, ak vôbec vieš, čo to je. Musíš naňho zapôsobiť. Cvoka, ktorý sa dostane do konfliktu za päť sekúnd, do Anglicka nevezme,“ spucoval ho.

„Sorry, ale fakt som za to nemohol.“

„Dobre, dobre. Poďme dnu, máme sa stretnúť v bare pri kvetinárstve. Dúfam, že tam ešte na nás nečaká.“

Nečakal. Bar zíval prázdnotou. Sadli si do jedného zo zadných boxov a u čašníčky si objednali dve piva. Vybral z vrec-ka pokrivanú cigaretu a dlho hľadal zapalovač.

„Stalo sa ti niekedy, že by si mal oheň poruke?“ povedal nervózne Miro a pred očami mu vyšľahol plameň. Bez slova si pripálil a sledoval čašníčku, ako čapuje pivo. Stála by za to. Dlhé čierne vlasy, vymaľovaná, štíhla ako prútik, plné prsia akoby jej mali každú chvíľu vypadnúť z výstrihu. Tešil sa na moment, keď mu bude podávať pivo. *To budem mať oveľa lepší výhľad.*

Miro si všimol, že je z nej hotový. Naklonil sa k nemu a povedal: „To je Jana. Dobrá kosť, čo? Dá každému, čo má vtáka. Dal som ju dole pred mesiacom, tu na záchode,“ pochválil sa. Prišla s pivami práve vo chvíli, keď dohovoril. Miro ju stiahol za ruku vedľa seba a chvíľu si niečo šuškali do ucha. Potom ju pustil, plesol po zadku a Jana odišla za bar.

„Nič z nej dnes, má krámy,“ povedal namrzene.

V tej chvíli minul box nejaký muž, na ktorého Miro vzápätí zakričal. Muž zastal a podišiel k stolu. Bol dosť vysoký, počerný, ale slušne oblečený.

„Nazdar, Joži. Sadaj. Ako vidíš, sme tu obaja. Čo ti objednáme?“

„Dám si pivo. To je on?“ pozrel naňho.

Miro gestom ukázal Jane, nech donesie ešte jedno čapované.

„Hej.“

„Dobrý večer,“ povedal Paľo, keďže si vzal k srdcu Mirovu radu o slušnosti.

„Takže sa nebudeme zbytočne zdržiavať, prejdime rovno k veci. Ide o prácu v Anglicku, konkrétne v Manchestri. Zháňam tam pomocných murárov na stavby rodinných domov na periférii mesta. Ale to ti už Miro spomínal, však?“ začal zostra. „Týždenný plat dvesto libier na ruku, ubytovanie v jednom staršom, ale zachovalom dome, spolu s ďalšími robotníkmi zo Slovenska a Poľska. Samozrejme, zadarmo. V prípade, že nemáš prachy na začiatok, žiaden problém. Prvý týždeň ti pokryjem výdavky na stravu a iné veci a strhnem ti to z prvej mzdy. Čo sa týka dĺžky pobytu, je to na tebe. Ale lepšie je robiť dlhšiu dobu v kuse, v opačnom prípade sa môže stať, že ťa po odchode nahradí niekto iný. Robí sa v priemere desať hodín denne, nič strašné. Ja chodím na stavby každú sobotu po šichte a vyplácam keš. To je asi tak všetko. Chceš sa niečo opýtať?“ skončil.

„Kedy sa ide?“ opýtal sa a priložil pohár k ústam.

„Zajtra o piatej ráno.“

Pivo, z ktorého sa v tej chvíli napil, mu zabehlo. Silno sa rozkašlal a lapal po dychu. Miro ho začal trieskať pästou po chrbte. To pomohlo.

„Je ti lepšie?“

„Prepáčte mi, iba som zle prehltol,“ habkal.

„Takže?“ zatlačil naňho počerný. „Potrebujem to vedieť hneď teraz. Treba doriešiť letenky.“